

[Harald Nielsen.]

dukke op. Skulle det vise sig ikke at være rigtigt, var tiden inde til at overveje, hvilke andre foranstaltninger man kunne træffe.

Men jeg siger dernæst om det forslag, vi nu behandler, at dette naturligvis ikke er den eneste årsag til, at vi fra venstres og konservativ side i lidt ændret skikkelse genopliver vort gamle forslag fra 1959 om adgang til koncession for private sendere. Den egentlige årsag er, at den givne aktuelle situation skaffer os mulighed for et forsøg på at vinde tilslutning til at bryde statsradiofoniens monopol ved at skaffe plads for konkurrence fra en på privat basis grundet sender.

Nu siger den højtærede kulturminister, at det bare er at etablere et nyt monopol ved siden af det, vi har i forvejen. Den betragtning kan man naturligvis anvende, men det er dog et konkurrerende foretagende. Det er det, der for os er det afgørende: at vi bryder statsradiofoniens enerhedsdomme på dette område og skaber plads for en konkurrence, der kommer fra en sender, som er funderet på privat basis. Venstre er et liberalt parti og derfor tilhænger af konkurrence, og vi tror i modsætning til mange andre, at konkurrence stimulerer til fremgang også på det område, vi her beskæftiger os med, men den højtærede kulturminister er socialdemokrat og har et andet samfundssyn. Han tror, at alt, hvad der kommer fra staten, er godt, at staten er alle gode gavers giver, og han har ikke megen tillid til, at der på privat basis kan skabes noget, som kan være lige så værdifuldt og virke gavnligt ved den konkurrence, som det påfører, i dette tilfælde altså statsradiofonien.

Jeg vil dog gerne tilføje, at det ikke betyder, at venstre er en fjende af statsradiofonien, slet ikke; vi anser det for en rimelig fælles opgave at indrette en statsradiofoni, der med alsidighed og på et højt niveau øver oplysende virksomhed, røgter kulturelle opgaver, underholdning o. s. v. Vi finder det rimeligt at opkræve en afgift til at drive den fælles radio- og fjernsyns- virksomhed. Det er et godt princip, at radioens økonomi skal hvile i sig selv. Det ønsker vi ikke rørt ved. Heller ikke ved det princip, radioen hidtil har hævdet, at

annoncevirksomhed ikke bør være en opgave for statsradiofonien. Jeg har derfor ingen sympati for den højtærede kulturministers betragtninger i retning af, at noget sådant måske skulle etableres. Jeg mener tværtimod, at reklameudsendelser bør overlades til et konkurrerende foretagende og drives på en koncession givet til en sådan kommerciel sender, der har sit rygstød i annonceindtægter.

Jeg er naturligvis klar over — det blev også nævnt af den ærede ordfører for socialdemokratiet — at man vil sige, at en sådan sender kan rumme en vis fare, idet den kan komme med udsendelser, der kan virke uheldigt og betyde ensidig propaganda for bestemte standpunkter, partier o. s. v. Men alt dette kan man jo ordne gennem de koncessionsbestemmelser, som man fastsætter. Der kan jo være den samme fare med hensyn til statsradiofonien. En statsradiofoni kan også — det er der ikke spor i vejen for — udvikle sig derhen, at den optræder ensidigt og ikke alsidigt, men det har vi søgt at sikre os imod gennem vor radiolovgivning, idet vi nok har en statsradiofoni, der virker under ministerens ansvar, men der er indsat, hvad man kan kalde et folkevalgt råd med alsidig sammensætning, som jo har ledelsen og dirigerer i det daglige, og som ved sin alsidige sammensætning skulle give garanti for, at statsradiofonien virker på en sådan måde, at der ikke bliver anledning til alt for megen kritik. Der er imidlertid intet som helst i vejen for, at man over for en privat sender gennem koncessionsbestemmelserne kan sikre imod ensidighed, sikre, at der overholdes visse færdselsregler i udsendelserne. En sådan senders koncession gives jo også på begrænset tid, og hvis den ikke benyttes på en rimelig måde, kan man fratage senderen koncessionen.

Jeg finder, at det ville være meget værdifuldt, om man fik oprettet en sådan sender på privat basis, og så kan man gerne for min skyld kalde det et nyt monopol ved siden af det, der består i forvejen, men det bliver dog et konkurrerende foretagende til det, vi har.

Så kommer vi til det næste spørgsmål, reklamen i æteren, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen talte om og vendte sig meget stærkt imod. Der kan siges meget